

de oogen van zijn vriend en patroon, die hem steeds met zooveel liefde en vertrouwen bejegend had. Het was immers niet mogelijk; het moest een misverstand zijn, het zou opgehelderd worden en dan zou mijnheer Van Bergen hem zelf vragen terug te komen, te vergeven en te ve geten.

Toen hij dan ook een weinig tot kalmte gekomen was, schreef hij hem uit Sassenheim een brief, waarin hij verzocht opheldering te mogen hebben van hetgeen er omtrent het geld nader ontdekt mocht zijn, daar hij, alvorens naar Indië te vertrekken, gaarne wilde weten of zijn naam van den smet van oneerlijkheid gezuiverd was.

Er volgden twee weken van angstig wachten, maar hij ontving geen antwoord en toen wist hij dat zijn lot beslist was. Hij begaf zich naar Amsterdam om iets te doen, wat hem uit dien toestand van doffe moedeloosheid kon opwekken. Hoezeer was zijn zelfvertrouwen verminderd! Hij zag er tegen op, zich bij de hem aangewezen personen, die over de betrekking te beschikken hadden, te vervoegen; angstig dat men hen misschien reeds omtrent het gebeurde in Leiden had ingelicht.

En daar? Niet alleen ontving men hem met groote voorkomendheid, zoodat in een uur tijds alles bepaald en geregeld was, maar men deelde hem mede dat degene die hem het eerst voor de betrekking had aanbevolen, niemand was dan de heer A. van Bergen zelf. Dat dit Albert van Bergen kon zijn, de broeder van zijn patroon, bedacht hij niet en van dat oogenblik af was zijn ziel bezwaard met een akelig wantrouwen. dat zijn gekrenkt hart nog meer verbitterde. Zou het een list zijn geweest van zijn patroon om hem weg te krijgen? Ellendige gedachte: hij kon die niet van zich afzetten en toch was het hem bijna ongeloofelijk, van een man, dien hij steeds zoo geëerbiedigd had om zijn nobel karakter, zoo iets mogelijk te achten.

En van Albertine had hij ook evenmin iets vernomen. Dit koele stilzwijgen was even moeilijk te dragen geweest als al het andere. Zou zij er van weten? Kon zij aan zijn schuld gelooven? Had zij hem nu niets meer te zeggen? Zij moest toch zijn brief reeds langs ontvangen hebben! O, Albertine! Als hij haar nog maar een oogenblik had kunnen spreken! Haar eens te kunnen zeggen, wat er in hem omging, hoe zijn hart verteerd werd van verlangen naar een liefderijk woord, een bekend gezicht, een blijk van genegenheid!

Den heer J. Winckel!" klonk het achter hem en zich haastig omkeerende zag hij een besteller, die hem een brief overhandigde. De man was de plank over gekomen, zonder dat hij het bemerkte had en had reeds een handvol brieven rondgedeeld en thans? Dat was het schrift van Albertine en zoo hij al getwijfeld had, het Belgische postzegeltje gaf hem dadelijk zekerheid. Een brief van Albertine, Eindelijk! Het doodsche stilzwijgen verbroken! Bij deze gedachte doortrilt hem iets als een vonk van herleving en haastig scheurt hij het couvert open. En hij las:

„*Trouwe vriend Foost!* uit Parijs, waar wij drie weken met oom Albert geweest zijn, terugkomende, vond ik uwen brief. Hoe blijde was ik toen